

Отивам, събирам ги да видим какво става, за какво се сбиха. Един казва така, друг казва така. Нали знаеш. И те се събрали, и от двете страни – от Зимница, от Ветрен, от Дъбово имат хора.

Аз им викам: “Дай да се разберем, каквото било – било, да оставим тия сбивания. Никой не е виновен – и момчето не е виновно, и момичето не е виновно. Недейте да продължавате да се сбивате тука, да правите циркаджилък на хората. Може да стигне до убийство”.

Аз съм човекът, който ги помири, не допуснах да стигнат до други работи. И те се помириха. Едната вика “Да не се закача”, другата вика “Да не се закача”. Аз им викам: “Обещайте, че няма повече да се скарате, няма повече да се сбиете!” И те обещаха и до днескашния ден няма повече кавга.

- Как живеят младите сега? – Живеят, нали имат деца, не я тор-мози, аз ги оправих. Всичко дори на момчето казах: “Тя е млада, не е първата, не е последната, в живота си греши човек, има грешка, има прошка”.

- Какво стана с втората му жена? – Сестрата дойде и каза: “Нали знаеш колко неудобно е сега като така стана”. Аз ѝ викам: “Сега момичето как да го изгоним, няма да я оставим на пътя я, ще я закараш от там откъдето си я взела. В къщи, там ще я оставиш”. Слуша ме, щото аз съм против тая работа. Ти ще я заведеш, ще обясниш на хората каква е работата” (м., 57 г., фичери, Стара Загора).

И в други случаи надделява житейската мъдрост. „Има не могат да живеят, разделят се, и тя се жени и той се жени, знаят се. Като сед-нем възрасти хора, говорим си за момите, за децата. Старите хора си знаят, но си пазим тайна. Каквото минало, минало...” (ж., 55 г., възлища-ри, с. Дорково, Велинградско).

4.5. Полово-възрастова диференциация и взаимоотношения в циганското/ ромското семейство

В циганските/ ромските семейства се установява йерархическа подчиненост. Взаимоотношенията са строго определени. Спазва се вековната традиция младите да се съобразяват с мнението на по-възрастните и да се подчиняват. Когато пораснат децата, дължимото подчинение вече е доброволно, а не се постига със сила. „На 17 години съм се оженила.... Човекът ми беше хубав, много ме уважаваше. ... Отишли сме на далечна нива, два часа път, а с детенце на три месеца, цял ден реве, реве, а свекъра се е наежил, защото не мога да работя. Свекърът вика: „Хайде, хайде да работиш, зимата няма да ядем дете, ще ядем жито, хляб ще ядем”. Аз като заревах, засрамах се. Казвам на мъжа ми, ама той нищо не може да каже. Тогава ги беше страх от майките и бащите. Мъжете не им отвърщаха, жените все мизерно караха,

СВЕТЕНИЯ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ